

דרך הדי"ק

מתורתו של האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

פרשת נשא-אסרו חג | גיליון 30 | ז" בסיוון תשפ"ג

סעודה ראשונה

הכוח הגדול של ראיית הזקנים בקבלת התורה השפיע על כל בני ישראל

אנחנו רואים לפני מתן תורה, הקב"ה מצווה את משה רבנו "כֹּה תֹאמַר לְבֵית יִעֲקֹב וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל" (שמות יט, ג) ללכת לבני ישראל ולהראות להם את התורה, לשאול את בני ישראל אם הם רוצים לקבל את התורה או לא "וְעַתָּה אִם שָׁמַעַתְּמוּ בְקוֹלִי וְשָׁמַרְתֶּם אֶת בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי סֶגְלָה מִכָּל הָעַמִּים כִּי לִי כָל הָאָרֶץ". אבל משה רבנו הולך ומדבר עם הזקנים, ואז כל העם צועקים ואומרים לו "וַיַּעֲנוּ כָל הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כָל אִשָּׁר דָּבָר ה' נַעֲשֶׂה". צריך לשאול, הרי הקב"ה אומר למשה רבנו ללכת לדבר עם כל עם ישראל, למה משה רבנו הולך לדבר עם הזקנים?

אז רבותינו הקדושים מתרצים ואומרים שמשה רבנו פחד שאחד מעם ישראל יענה משהו לא טוב. משה רבנו צריך לאסוף את כל עם ישראל שישים ריבוא, מי יודע אם יהיה שם אדם חצוף ולא טוב או קבוצה של אנשים לא טובה ומתי שמשה יבוא ויציע להם את התורה הם יגידו שלא רוצים, בזמן הזה שהוא קריטי וחשוב לפני מתן תורה, טעות וטיפשות של אדם שיגיד משהו לא במקום יכולה לגרום לנזק איום ונורא, לכן הלך משה רבנו וקרא לזקנים.

ברגע שהלך ואמר לזקנים את הדברים, כל כלל עם ישראל עמדו מסביבם. משה רבנו רצה שהזקנים ישמעו וילכו וישפיעו כל זקן ישפיע על המשפחה שלו ואז ודאי יקבלו את זה בצורה טובה. אבל מתי שמשה רבנו אמר לזקנים וחיכה מהם לתשובה, כל עם ישראל עמדו מסביבם וכשראו איך הזקנים מקבלים את זה ואיך הם מתנהגים, זה הכניס בהם דבקות כל כך גדולה ושמחה ואהבה לקב"ה שצעקו מיד "כָּל אִשָּׁר דָּבָר ה' נַעֲשֶׂה" אנחנו מקבלים את כל מה שאומר השם.

רואים פה מה הכוח הגדול של הראיה, מתי שכולם ראו איך משה מדבר עם הזקנים ואיך הם מתנהגים ומקבלים את הדברים, הדבר הזה השפיע שכל כלל עם ישראל מיד הרימו ידיים וקיבלו את זה בלי לומר מילה ואף ביקורת, קיבלו באהבה ובשמחה גדולה. לכן צריך לדעת שיש כוח עצום לראיה, מה שהאדם רואה זה משפיע עליו השפעה גדולה ביותר מהשמיעה.

וחשבנו לזקק על מה שנאמר במתן תורה (שמות כ, יד) "כָּל הָעָם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת" למה נאמר לראות את הקולות הרי אדם שומע את הקולות, אלא במתן תורה הקב"ה עשה שגם נראה את הקולות כי לראיה יש השפעה עצומה שאין לה שני. לא מספיק השמיעה, אלא הקב"ה רצה שיהיה לאנשים גם שמיעה, לכן רואים את הקולות כי הקב"ה סיבב שעם ישראל יראו את מה שמדברים.

וכך רואים גם אצל זקן ממרא, שלא הורגים אותו מיד אלא מחכים עד הרגל, עד החג שכולם עולים לבית המקדש והורגים אותו שם שכולם יראו למען יראו וייראו שתהיה לזה השפעה. לכן אפילו שתמיד הורגים מהר אדם שיש עליו דין מוות כדי שהאדם לא יסבול, בגלל שהדבר יגרום חיזוק לכולם למען יראו וייראו מחכים עד הרגל שכולם יראו כי יש כוח גדול לראיה והשפעה שאין לה שני.

אינו דומה אדם ששומע לאדם שרואה, מתי שאדם רואה יש לדבר כוח עצום וגדול. התורה הקדושה אומרת לנו על יתרו (שמות יח, א) "וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כֹּהֵן מִדֵּין חֵתַן מֹשֶׁה" ואומר רש"י במקום ששמע על קריעת ים סוף ומלחמת עמלק. יתרו אמר לעצמו אם כל העולם שמע על קריעת ים סוף "שָׁמַעוּ עַמִּים יִרְגָּזוּ חֵיל אֲחֹזֵי יָסָבִי פִלְשֶׁת" (שמות טו, יד) ובכל אופן עמלק בא וקם להילחם, אמר יתרו שמועה לבד לא מספיק, לכן שמע יתרו קריעת ים סוף ומלחמת עמלק כי הוא הבין ששמיעה לבד לא מספיק ובא לעם ישראל. וכך גם ניתן לראות אצל אברהם אבינו, אומרת הגמרא (בבא מציעא פו:) אמר רב יהודה אמר רב כל מה שעשה אברהם למלאכי השרת בעצמו, עשה הקב"ה לבניו בעצמו. וכל מה שעשה אברהם ע"י שליח, עשה הקב"ה לבניו ע"י שליח. כשאברהם אבינו רצה לתת למלאכים מים הוא אמר "יִקַּח נָא מֵעֵט מִיַּם" (בראשית יח, ד) אומרים רבותינו שרצה אברהם אבינו ללמד חינוך את ישמעאל שילך הוא להביא מים ועל ידי זה ישמעאל יתחנך ויכבד מצוות ויכבד הכנסת אורחים. בכל אופן נבוא ונשאל אברהם אבינו רצה לקיים מצות חינוך בישמעאל שיביא מים לאורחים ושלוחי מצוה אינן ניזוקין, אם כך מדוע נענשו בניו של אברהם אבינו שהמים יהיו על ידי שליח ולא על ידי הקב"ה, הרי אברהם אבינו שלח את ישמעאל אל המים בשביל חינוך וזו מצוות חינוך?

אלא יתורץ על פי דברנו, אם אברהם אבינו היה עושה את זה בעצמו זה היה משפיע על ישמעאל יותר מחינוך שהוא יעשה את זה כי הוא היה רואה את זה ולכוח של הראיה יש כוח עצום, לכן נענש שגם המים זה על ידי שליח. ולכן גם במתן תורה הקב"ה עשה שכל העם יראו את הקולות, כך גם משה רבנו שקורא לזקנים שהראיה של עם ישראל את הזקנים תשפיע עליהם והם גם ידברו טוב ויקבלו את התורה.

סרקו את הברקוד החדש והצטרפו לקבוצה של כבוד האדמו"ר רבי יאשיהו יוסף פינטו שליט"א

נפש הדי"ק

צריך אדם שיהיה לו מבחן של שלושה שערים כל דבר שהוא אומר: מה שמעת? ממי שמעת? איך שמעת? האם אתה עובר את השער הזה? האם זה טוב מה שאתה אומר? זה לא טוב מה שאתה אומר? ומה יצא מזה שאתה אומר את זה? זה השלושה דברים שאדם צריך לבחון בנפש שלו, ואחרי שהוא בוחן בנפש שלו אז להתחיל גם לחשוב מה עם לשון הרע? מה עם צער שעושה לשני? אדם צריך לשים את היסוד הזה חזק בחיים.

הפתח שנתן הקב"ה לכל אדם לשוב בתשובה באחיזת כסא הכבוד.

הגמרא מספרת (שבת פח:): מתי שמשה רבנו עלה לשמיים להוריד את התורה, עמדו המלאכים ושאלו את הקב"ה למה הקב"ה רוצה לתת את התורה למשה, תנה הודך על השמיים שיתן להם את התורה בשמיים. אמר הקב"ה למשה רבנו שיענה למלאכים תשובה. אמר משה רבנו לקב"ה מתיירא אני שמא ישרפוני בהבל שבפיהם, אמר לו אחוז בכסא כבודי וחזור להן תשובה.

אחז משה רבנו בכסא הכבוד ואמר למלאכי השרת כתוב בתורה לא תרצח לא תנאף לא תגנוב, וכי יש ביניכם קנאה? יש ביניכם יצר הרע? אז מה תעשו בתורה הקדושה, אין לכם מה לעשות עם התורה אז תתנו לי את התורה. מיד הודו מלאכי השרת למשה רבנו ונתנו לו מתנות וגם מלאך המוות נתן למשה רבנו מתנה. נבוא ונשאל למה היה צריך משה רבנו לאחוז בכסא הכבוד כדי לענות למלאכים תשובה? אלא אפשר לפרש ולומר יסוד גדול, מלאכי השרת טענו אם הקב"ה נותן להם את התורה ועם ישראל אח"כ יחטאו ויקלקלו, הם יהרסו את התורה. אנשים חושבים אדם עשה תשובה זה דבר מובן, אדם שחטא גנב או שיקר, פגע או עשה רע לאנשים ועשה תשובה אז הכל בסדר, כמו שמשכנעים אנשים היום לעשות תשובה, כל מקום שהאדם הולך בחוץ צועקים לחזור בתשובה, זה כבר נהיה דבר שדשים בו כאילו עושים טובה שחוזרים בתשובה. חזרה בתשובה זה לא דבר פשוט, זה לא שעשו לנו טובה לחזור בתשובה אלא הקב"ה ברא את התשובה עוד לפני העולם. תשובה זה דבר שלא מובן, אדם שעבר על החוק במדינה אין דבר כזה לסלוח על החוק, אדם שנסע באור אדום והשוטר מוותר לו, השוטר עבר על החוק כי אין לו זכות לוותר. אם המפקד שלו יעמוד ויראה אותו שהוא מוותר לאותו נהג, הוא יעניש את השוטר, אבל התשובה לא כך.

המלאכים באו לקב"ה ואמרו לו, ריבוננו של עולם אתה נותן לבני ישראל את התורה הם מחר יחטאו ויקלקלו את הכל, זה מסוכן לתת להם את התורה. כמו שנותנים לאדם לא אחראי מכונית הוא ילך ויעשה איתה תאונה, או נותנים לאדם לא אחראי רובה הוא ילך ויהרוג אנשים, אי אפשר לתת לאדם לא אחראי משהו, זו הייתה הטענה של המלאכים. אז הקב"ה אמר למשה רבנו אחוז בכסא הכבוד, תסמן למלאכים שיש תשובה והקב"ה חותר חתירות מתחת כסא הכבוד ומקבל את

התשובה. וכך עושה משה רבנו ומראה למלאכים שהוא מחזיק בכסא הכבוד, מחזיק בזה שיש לקב"ה חתירה מתחת כסא הכבוד לקבל את התשובה. אז אם הטענה שלכם שאי אפשר לתת את התורה כי עם ישראל יחטאו ויקלקלו את התורה, אז יש את התשובה, מחזיקים בכסא הכבוד שמסמל על תשובה.

שניית הדי"ף

שאלה:

כבוד הרב רציתי לשאול אני קוראת ספר דברים בשבת, אבל עדין לא שומרת שבת. האם עדיין יש לי כוח להיושע?

תשובה:

וודאי שבן אדם שקורא ספר דברים יש לו השפעה גדולה.

שבת זו אם כל הברכות זו מעלה הגדולה ביותר. בוודאי המתחיל במצוה אומרים לו גמור, מצוה גוברת מצוה (אבות ד, ב) ולהתחזק בשבת קודש והמעלה של שבת זו מעלה עצומה ומעלה גדולה, מעלה שאין כדוגמתה וכוח עצום ביותר.

הזכות של שבת קודש זה כוח שאי אפשר לשער ולתאר.

בעם ישראל גם אם מגיעים לשפל הנמוך ביותר של נחש יכולים להתחדש ולעלות כמו נשר.

התורה הקדושה אומרת לנו במתן תורה (שמות יט, ב) "וַיִּחַן שָׁם יִשְׂרָאֵל בְּגֵד הָהָר" בני ישראל היו עומדים מתחת להר ומסודרים בצורה מופתית על פי הדגלים והסדר שיעקב אבינו ציווה אותם ללכת כך בהלוויה שלו. השבטים היו מחולקים לארבע קבוצות וכל קבוצה הייתה מחזיקה דגל ביד שלה, לדגל היה צבע מיוחד וצורה שונה מדגל לדגל. על הדגל של יהודה והשבטים שהלכו איתו היה סמל של אריה, על הדגל של אפרים והשבטים שאיתו היה סמל של שור, על הדגל של ראובן והשבטים שהלכו איתו היה סמל של אדם יעקב אבינו ודודאים ועל הדגל של שבט דן וכל השבטים שהלכו איתו היה סמל של נשר.

מובא ברמב"ן ומובא בעוד ראשונים שהיו השבטים האלה בסדר הזה עם הדגלים, כמו מלאכי השרת שנמצאים סביב הקב"ה בכסא הכבוד. כמו שבכסא הכבוד יש צורה של אריה, של שור, של אדם ושל נשר, כך גם מתחת להר סיני השבטים התחלקו לארבע קבוצות, קבוצה אחת עם דגל וסמל אריה עם יהודה, קבוצה שנייה של אפרים עם דגל וסמל של שור, קבוצה שלישית של ראובן עם דגל וסמל של אדם ודודאים. קבוצה רביעית עם דגל וסמל של דן עם נחש. כמו שמלאכי השרת מסובבים את כסא הכבוד, ככה גם עם ישראל עם השבטים סיבבו את הר סיני וזו גם הייתה הדרך והצורה שהלכו במדבר.

אם נסתכל על שבט דן, אפשר להקשות קושיה חזקה, הסמל של יהודה זה אריה, של ראובן הבן הבכור של יעקב אבינו זה אדם, סמל של אפרים בנו של יוסף הצדיק זה שור כי הסמל של יוסף היה שור "בְּכוֹר שׁוֹר הָדָר לוֹ וְקַרְנָיו יָאֵם קַרְנָיו" (דברים לג, יז), לכל שבט ושבת היה סמל משלו. יעקב אבינו כשמברך את בניו, מסמל את הסמל של שבט דן כסמל של נחש "וְהָיָה דֵּן נָחֵשׁ עָלָי דָּרָךְ שְׁפִיפִן עָלַי אֲרַח הַנֶּשֶׁךְ עַקְבֵי סוּס" (בראשית מט, יז). אם כך מדוע פתאום פה הסמל דן השתנה מסמל של נחש לסמל של נשר?

אלא אפשר לבאר ולומר, התורה הקדושה מספרת לנו על הנחש שבבריאת העולם הנחש היה הולך על שני רגליים והיו לו שתי ידיים. הנחש היה החיה הכי חכמה וחשובה מכל החיות כולן. ידוע מה שאומרת הגמרא (סנהדרין נט:): חבל על שמש גדול שאבד מן העולם שאלמלא נתקלל נחש, כל אחד ואחד מישראל היו מזדמנין לו שני נחשים טובים ואבנים טובות ומרגליות. אם הנחש לא היה חוטא ומפתה את חווה, הנחש היה ממש שותפו של האדם ועוזרו בכל מה שאפשר. אבל אחרי שחטא ופיתה את חווה לאכול מעץ הדעת, הקב"ה קיפץ את ידיו ואת רגליו, קילל אותו בקללות חמורות והוריד אותו לתחתית ולשאלו מכל החיות. אם כך הנחש מסמל דבר שהיה גדול ונפל מאיגרא רמא לבירא עמיקתא.

התורה הקדושה מספרת לנו אצל שבט דן אנו רואים מתי שבני ישראל יצאו ממצרים היה אדם משבט דן שקראו לו מיכה. מיכה הלך וחיפש דבר שיוכל ליצור ממנו עבודה זרה, דבר שיוכל לעשות איתו מרד גדול בקב"ה. בני ישראל עמדו בזמן גדול וגבוה של יציאת מצרים וכמו שמובא במדרש (מכילתא בשלח, ג) שראתה שפחה על הים מה שלא

סגולות הרי"ף

ראה יחזקאל בן בוזי וראו את עשרת המכות, עומד מיכה ומוצא את הטס שמשה רבנו זרק ליאור להוציא משם את ארונו של יוסף וחושב בדעתו איך יוכל לעשות עם זה עבודה זרה, ליצור בזה משהו רע נגד הקב"ה.

אותו מיכה עם כוונות זדוניות ומחשבות רעות שומר את הטס בקריעת ים סוף, שומר את הטס במתן תורה, בכל הרגעים הגבוהים והקדושים הוא שומר את הטס ומחכה לרגע שיוכל למרוד בקב"ה ולעשות דבר חמור בעולם עם הטס. למיכה היו חברים שידעו מזה, היו לו אנשים משבט דן שידעו מזה והיו איתו בסוד העניין ובכל אופן הוא עושה את זה.

מתי שמשה רבנו עולה לשמיים להוריד את התורה ומתעכב על פי סברת עם ישראל ועדיין לא יורד, הולך מיכה ועם הטס הזה יוצר את העגל, אם כך המחשבה הזדונית ליצור את העגל ולומר "אלה אלוקיך ישראל" הייתה בראש של מיכה עוד כבר מארץ מצרים, כשהיו בים סוף ומתחת להר סיני כשהקב"ה ירד ואמר "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פְּנֵי" (שמות כ, ב) היה כבר מיכה זומם לעשות אלוקים אחרים. אם כך מיכה היה סמל של רוע, של עבודה זרה, של קלקול ומרידה דבר לא טוב. אם היה נשאר הנחש סמל של שבט דן זה דבר לא טוב, זה סמל שפל וירידה כמו הנחש שקלקל, וכך זה גם מראה על שבט דן דבר של לא טוב, שיצא ממנו קלקול ורע לעולם.

הקב"ה מסמל על הדגל של שבט דן מתחת להר סיני ולאורך כל הדרך שבני ישראל הלכו במדבר, ששבט דן שם על הדגל שלו את הסמל והדמות של הנשר שמסמל את העוף שעף הכי גבוה מכל העופות, העוף שכל כמה שנים מחליף את הנוצות שלו, עוף שמתחדש כל הזמן. נשר מחליף את הנוצות ומתחדש כל הזמן ונהיה בריאה חדשה כל כמה שנים והוא בא לסמל לנו שגם אם האדם הגיע לשפל של נחש, לתהום ולדברים הירודים ביותר כמו שהנחש הגיע וכמו שמיכה הגיע בפסל שלו להגיע לשפל הגדול. בכל אופן האדם יכול לחדש את הנעורים שלו ואת החיים שלו, לשנות את עצמו מנחש לנשר שמסמל על התחדשות ועל דבר טוב ועל דבר שהיה רע והשתנה לדבר טוב.

לכן על הדגל של שבט דן יש נשר ולא נחש שמסמל על התחדשות, וזה הכוח של עם ישראל שגם אם אדם הגיע ח"ו לשפל של נחש למקום בנמוך ביותר, הוא יכול להתחדש ולהגיע למעלה לנשר. לכן השבטים שהיו עם הדגלים "וְדָגְלוּ עָלַי אֶהְבֶּה" (שה"ש ב, ד) שמסמנים את האהבה הגדולה של הקב"ה לעם ישראל, דגל עם אריה שיהודה מחזיק אותו, דגל עם שור שאפרים מחזיק אותו, דגל עם אדם שראובן מחזיק ודגל עם נשר ולא נחש ששבט דן מחזיק לסמל על התשובה ועל ההתחדשות שקווי השם יחליפו כוח ובכל מצב שאדם נמצא, תמיד הוא יכול לשנות ולהפוך את הכוח שלו ממצאות לא טובה למציאות טובה.

קבלה מהרה"ק מלובלין זצוק"ל אם יש חולה בביתו של אדם, יקבל על עצמו בעת ישוב לאיתנו הראשון אזי יעשה ביום שלישי הראשון סעודה לכבוד נשמת הושע בן בארי לתלמידי חכמים ויראי השם. וטוב שהחולה יקבל קבלה זאת גם על עצמו, וקודם הקבלה יאמר המקבל על עצמו ב' פסוקים האלו (ישעיה ח, יט-כ) "וְכִי יֹאמְרוּ אֲלֵיכֶם דְּרָשׁוּ אֶל הָאֲבוֹת וְאֶל הַיְדֻעֲנִים הַמְצַפְּפִים וְהַמְהַגִּים הַלּוֹא עִם אֵל אֲלֵהֶיךָ יִדְרָשׁ בְּעַד הַחַיִּים אֶל הַמֵּתִים", "לְתוֹרָה וְלַתְעוּזָה אִם לֹא יֹאמְרוּ כְדָבָר הַזֶּה אֲשֶׁר אֵין לוֹ שַׁחַר". ובקהילת קודש "שובה ישראל" נהגנו שבכל יום שלישי לעשות סעודה לחיזוק והתעוררות לכבוד הושע בן בארי, וגם יאמרו ב' פסוקים אלו בכל שבוע.

רבי ישראל בן אליעזר, הבעל שם טוב

ידוע איך זכה ה"בעל שם טוב" להיוולד לעולם, הבעל שם טוב הקדוש שהיה מאורם של ישראל, ההורים שלו לא היו להם ילדים ושנים עברו בלי ילדים.

היה ערב פורים כל העולם כולו היה עסוק במצוות משלוח מנות ואבא של הבעל שם טוב ישב ולמד תורה והיה רגע אחד שהעולם היה בלי תורה וכתוב "אם לא בריתי יומם וְלַיְלָה חֻקֹּת שָׁמַיִם וְאֶרֶץ לֹא שָׁמַתִּי" (נירמיה לג, כה) אין לעולם קיום ובזמן הזה שהוא ישב ולמד תורה הוא היה בודד בעולם שלמד תורה, ששניה אחת כל העולם היה על הגב שלו והשנייה הזאת שכל העולם היה על הגב שלו זכה שיוולד לו בן שיאיר את העולם שהיה רבינו הבעל שם טוב.

הבעל שם טוב היה קדוש עליון, קדוש עליון, מסופר עליו שלפני שהוא התגלה לעולם היתה אשה שהיא היתה אשתו של רב העיר ברודי, שזו העיר ששם היו מתנגדים מאד לדרך של הבעל שם טוב, היתה עיר שהתנגדו לתורה של הבעל שם טוב. היו כולם צדיקים וחסידיים, יראי השם, אבל התנגדו לחסידות. בתחילת החסידות היתה התנגדות קשה מאד לבעל שם טוב, אנשים היו נלחמים נגד הבעל שם טוב בצורה קשה ביותר, היו רוגמים את הבעל שם טוב באבנים, היו דוחים אותו בכל דרך אפשרית.

ויום אחד אשתו של הרב של העיר ברודי באה לבעל שם טוב ובכתה ואמרה לו, אני יודעת שאתה צדיק (הבעל שם טוב עד אז עד לא התפרסם בעולם, לא ידעו מי הוא). היא באה ואמרה לו, אני יודעת שאתה צדיק גדול, יש לי בקשה אליך, תתפלל עלי שאני אזכה בבנים.

הבעל שם טוב אמר לה, אני מבטיח לך שנה הבאה יהיה לך בן זכר. שנה הבאה נפקדה בבן זכר. אותה אישה באה לבעלה ולכל האנשים בעיר ואמרה, הבעל שם טוב יהיה הסנדק של הבן שלי.

אמרו כל העיר כולה, בשום פנים ואופן, הבעל שם טוב ח"ו משהו לא בסדר, הוא עשה דברים לא טובים, הוא בדרך לא טובה, כל העיר התנגדו שהבעל שם טוב יהיה סנדק וקמה מהומה גדולה וריב גדול על זה.

עמדה האישה הזאת בבית כנסת ביום שבת וצעקה ונדרה ואמרה, אני נודרת ונשבעת שאף אחד לא יהיה סנדק של הבן שלי, רק הבעל שם טוב, ואני גם נודרת שאני לא אתיר את הברך. לא היה מה לעשות, קיבלו שהבעל שם טוב יהיה הסנדק. הלכו והזמינו אותו שיבוא להיות סנדק.

אבל הבעל שם טוב ידע דבר אחד, מתי שאדם עומד לפני מעשה גדול, היצר הרע בא אליו עם יצר הרע של גאווה ואחרי שאדם עושה מעשה גדול, גם כן היצר הרע בא אליו עם יצר הרע של גאווה. ואם אדם לפני שעושה מעשה גדול חוסא בגאווה, הוא מאבד את כל עולמו, מאבד כל מה שיש לו.

כמה אנשים טובים עשו צדקה, למדו תורה. נכנס בליבם גאווה,

הקב"ה אומר אם אתה מתגאה, אין אני והוא יכולים לדור בכפיפה אחת, הקב"ה לא יכול לחיות עם גאווותנים, מי שגאה, הקב"ה מתרחק ממנו.

הבעל שם טוב אמר, עכשיו העיר הזאת זו עיר של אנשים ליטאיים, עיר של אנשים שנגד החסידות ופתאום אשתו של הרב של העיר באה לבקש ממני להיות סנדק, אני פוחד להיות בגאווה, והבעל שם טוב היה מתייסר בלב שלו מה לעשות.

בלילה נכנסו התלמידים לבית של הבעל שם טוב, מצאו אותו בוכה בכי תמרורים. שאלו אותו, רבי למה אתה בוכה? הוא אמר להם אני פוחד שתיכנס בליבי גאווה, לכן אני בוכה ולכן אני בצער גדול. אמרו לו, רבי, מה אתה צריך לפחד, אתה קדוש עליון, מה זה יכנס בליבך גאווה, אין על מה. בכל אופן הבעל שם טוב היה בוכה וכו'.

בבוקר הבעל שם טוב החליט ללכת לברית. שכרו סוס ועגלה, מי עולה לסוס והעגלה לקחת, להיות העגלון, הבעל שם טוב. הבעל שם טוב אמר, אני אהיה העגלון, אני אקח את הסוס והעגלה, אני אנהג על הסוס והעגלה, אני אשבור את מידת הגאווה, וכל הדרך מי העגלון? הבעל שם טוב.

מגיעים כולם לברית, מחכים, מי יצא? האדמו"ר הגדול, הבעל שם טוב. מי יוצא? העגלון יוצא, זה הבעל שם טוב. למה, לעבוד על עצמו שלא יהיה בליבו ח"ו מידת הגאווה, כי איפה שיש מידת הגאווה, זה החורבן הגדול ביותר.

ומה זכה הבעל שם טוב, כמו דוד המלך, מתי פטירתו של הבעל שם טוב, שבועות, יום פטירה של דוד המלך, שזה יום מתן תורה, יום מתן תורה, שמרגישים את הכוח של מתן תורה בחג שבועות.

כולם יודעים הסיפור על ה"בעל שם טוב", שהבעל שם טוב בהתחלה היה אדם פשוט, האור שלו לא נגלה בעולם, אנשים לא ידעו מי זה הבעל שם טוב.

בתחילת החיים שלו הוא היה רופא, אנשים היו הולכים אליו: "אני חולה פה", "חולה שם", הבעל שם טוב היה כותב תרופות לאנשים ואנשים היו מתרפאים ומזה הוא היה מתפרנס.

מסופר פעם אחת הבעל שם טוב לא היה לו מה לאכול, הניעה השבת ולא היה לו מה לאכול. הבעל שם טוב הלך לאיזה חלון, לא לדלת, דפק שתי דפיקות על החלון והלך.

הבעל שם טוב אמר, כל אחד צריך לעשות השתדלות לפרנסה. אמר הבעל שם טוב, אני לא צריך הרבה השתדלות, נתן שתי דפיקות לחלון והלך.

הלך כמה צעדים, האדם דפקו לו בחלון, שמע רעש, יצא לחפש מי דפק. פתאום הוא רואה מישהו מרחוק הולך. רץ אחריו, אמר לו, מי אתה? הוא אמר לו, אני בן אדם עני, רציתי לעשות השתדלות לפרנסה, אבל ההשתדלות שחשבתי שאני צריך לעשות זה רק שתי דפיקות בחלון, לא יותר. אותו אדם הלך ונתן לו כסף לעשות שבת.